Karar Alma Yetkisi

Şeyh Ebu Mus’ab es-Suri

20 Şub, 2019

https://ilimvecihat.com

Siyasi bir karar almak, savaş kararı almaktan elli kez daha zordur. Komutan sulh yapmak isterken, ordunun hepsi savaşmayı ister! Önünde Hudeybiye örneği var: Peygamberimiz *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ateşkes anlaşması yaptı ve sulh kararı aldı. Ateşkes kararından dolayı herkes kızgın ve dargındı.

Fitne günü birisi durdu ve şöyle dedi: "*Ey insanlar, sahabe hakkındaki görüşlerinizi itham edin. Ben Hudeybiye günü kendimi gördüm: Eğer Resulullah'ın kararını reddetme olanağım olsaydı, reddederdim.*"

Lakin geri çekilme kararın da böyle olması gerekir; bir savaştan geri çekilme kararının. Herkes ilerlemeyi ister, komutan ise noktaların bırakılması gerektiği görüşündedir.

Yermuk günü Halib b. Velid Şam cephesini gözlemledi. Fetihler Haleb yakınlarına varmış bulunmaktaydı. Humus ehlinden ve diğer bölgelerdeki insanlardan cizye alınmış, bölgenin büyük bir kısmı ele geçirilmişti. Bunun üzerine Rumlar büyük ordularla geldiler. Halid durumu değerlendirmeye aldı ve Güney Suriye haricinde ordusunu sığındırabileceği ve savaşabileceği uygun bir mevki bulamadı. Bu günün açıklamasıyla, 320-340 km. bölgeyi Rumlara bıraktı. Oysaki bu bölgeleri ele geçirmiş, kontrol sağlamış ve buralar Darul-islam olmuştu. Askeri olarak buraları terk etmesi, geriye çekilmesi ve savaşı geriden idare etmesi gerekiyordu.

Humus ehline gitti ve onlara şöyle dedi: "*Sizden cizye aldık, şimdi o bölgeleri bırakıp cizyelerinizi size geri vermemiz gerekiyor. Bu cizyeler sizin, çünkü sizi koruyamıyoruz.*" Bu tutum, Humus Hristiyanlarından birçoklarının İslam'a girmesinin nedeni olmuştur. Geri çekildi ve savaş yerini seçti.

Güzel, şimdi bir düşün: Herkes muvafık mıydı? Şehidler verdik. Davamıza ne oldu? Geri çekil ve tüm beldeler gitsin! Ancak Halid savaşın orada olmasını seçti, zafer kazandı ve İstanbul'a kadar tüm Rum bölgelerini fethetti. Rumların ordusu kırıldı, geri döndü ve bıraktığı bölgelerin hepsini ve daha ileri bölgeleri aldı.

Halid b. Velid'in her bedeviye, her ârabiye, fethe katılan her bir Müslümana, gelip bağıran herkese, her doktora, her eczacıya ve elektronik diploması bulunan herkese "*Vallahi geri çekilmemiz gerekiyordu*" demesi mi gerekirdi?! Bu musibet nerede son bulacak? Sonra, şuranın sınırları neresi, karar mekanizmasının sınırları nerede?

Sakife günü Ömer b. Hattab bir gürültü üzerine dışarı çıktı. Muhacir ve Ensar Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'dan sonraki halifeyi seçiyorlardı. Kalabalığa geldi ve şöyle dedi: "*Nedir mesele?*" Orada bulunanlar: "*Meseleye*

iştirak etmek için geldik." dediler. Tabi insanlar arasında heyetler, kabile başkanları ve büyük kimseler de bulunuyor. Onlara şöyle dedi: *(bu şahsiyeti görünce hayran kalıyorsunuz)* "*Meslek sahipleri mesleklerine dönsün, sanatkârlar sanatına dönsün. Görüş, Medine ehlinden olan muhacir ve ensara aittir. Bundan sonrasında, insanlar onlara tabidir.*"

İnsanlar seçkinlere tabidir, seçkinler komutanlara, komutanlar da emire tabidir. Eğer yol almak istiyorsak! Tabi emir, din ve önceliği üzerine seçilmiş; ortalığı harap etmesi için sokaktan getirilmemişse.

Tercüme: *Muhammed Atta*